

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/154/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114230185
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8114230185.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Jany Burešovej v právnej veci žalobkyne: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej : Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/303/2014-48 zo dňa 09.03.2015 a proti uzneseniu č. k. 9C/303/2014-60 zo dňa 23.04.2015 jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P o t v r d z u j e uznesenie č. k. 9C/303/2014-60 zo dňa 23.04.2015.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu.

Vyslovil, že žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. §§ 3 ods. 1 písm. d); 4 ods. 1 písm. a); 9 ods. 1, 2; 16 ods. 1; 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, §§ 3 ods. 1, 2; 4 ods. 1 až 3 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Konštatoval, že v prejednávanej veci si navrhovateľ uplatňuje náhradu majetkovej škody v sume 1.484,98 eura a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 297,- eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.

Návrh bol dostatočne špecifikovaný v zmysle § 42 ods. 3 a § 79 O.s.p. ako aj Exekučného poriadku. Súd mal k dispozícii ako dôkaz exekučný spis. Žalobkyňa sa svojou žiadosťou adresovanou žalovanej ešte pred podaním tohto návrhu domáhala uspokojenia nároku na náhradu škody. Už uplynula aj 6 mesačná lehota od prijatia žiadosti a žalobkyňa sa domáha nároku na náhradu škody na súde. Žalobkyňa si splnila svoju povinnosť a podala žalovanej pred podaním tohto návrhu žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Aj v prípade, ak by k predbežnému prejednávaniu nároku na náhradu škody nedošlo, bol by súd oprávnený konať (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 30 Cdo/2742/2009).

Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok. Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Aj nevydanie rozhodnutia je nesprávnym úradným postupom. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci iba pri splnení troch podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Z exekučného spisu vyplynulo, že dňa 12.07.2010 sa začalo exekučné konanie na základe návrhu oprávneného - žalobkyne proti povinnej Jane Hrickovej pre vymoženie sumy 610,90 eura priznanej rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 21328/09. Dňa 25.08.2010 bola OS Humenné doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie predmetnej exekúcie. Oprávnený navrhol vykonanie predmetnej exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok. Za účelom preskúmania zákonnosti postupu rozhodcovského súdu bol vyžiadany príslušný spisový materiál rozhodcovského súdu.

Rekapitulácia postupu exekučného súdu:

- : 25.08.2010 - podanie žiadosti o udelenie poverenia,
- : 24.09.2010 - výzva PZ oprávneného,
- : 04.01.2011 - výzva oprávnenému,
- : 08.06.2011 - odpoveď oprávneného,
- : 23.06.2011 - uznesenie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia.

Súd po preskúmaní návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a exekučného titulu dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej doložky tak, ako je tomu v predmetnej zmluve o úvere, ktorú súd posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, je v rozpore s vnútroštátnymi právnymi normami upravujúcimi režim spotrebiteľských zmlúv aj s ustanoveniami smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatné. V danom prípade ide o zmluvu, ktorou sa v žiadnom prípade nezakladá právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, čo zároveň znamená, že neexistuje vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého by sa mohla viesť exekúcia. Preto súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Exekučný súd bol povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, a to v každom štádiu vedenia exekúcie (na návrh účastníka konania alebo; aj bez návrhu) a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Okrem iného je povinný skúmať, či podklad na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanoveniu § 41 Exekučného poriadku. Keďže exekučným titulom v danej veci je rozhodcovské rozhodnutie, je nevyhnutné okrem ustanovení Exekučného poriadku vychádzať aj z ustanovení zákona č. 244/2002 z. Z. o rozhodcovskom konaní. Súd má povinnosť predovšetkým pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Musí byť zrejmé, že nárok, ktorého vymoženie sa oprávnený domáha, nie je objektívne nemožný, neodporuje zákonu, neobchádza ho, ani nie je v rozpore s dobrými mravmi. Preto súd nemôže vychádzať len z obsahu predloženého rozhodcovského rozsudku. Súd je oprávnený vyžiadať si od účastníkov konania alebo od tretích osôb predloženie listín, príp. aj celého spisového materiálu konania, ktoré sú podľa posúdenia súdu relevantné a nevyhnutné z hľadiska jeho rozhodovania. Exekučný súd v danej veci dospel k záveru, že pre posúdenie exekučného titulu je potrebné predložiť aj iné materiály, ktoré obsahujú spis o konaní v rámci ktorého bol exekučný titul vydaný.

Aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku zo zákonom znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť tohto exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd

napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa. K uvedeným záverom dospel Najvyšší súd SR v uznesení z 21. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 1/2012.

Exekučný súd v zmysle vyššie uvedených kritérií preskúmal predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko dospel k záveru, že zmluva, na podklade ktorej bol rozhodcovský rozsudok vydaný, nezakladá právomoc rozhodcovského súdu na prejedanie sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, čo zároveň znamená, že neexistuje vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého by sa mohla viesť exekúcia. V uvedenej veci bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu, ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či bola platne uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia. Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovského súdu si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týka právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv.

V predmetnej exekučnej veci exekučný súd nebol viazaný zákonnou pätnásťdňovou lehotou na rozhodnutie o podanej žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a súčasne obdobie do rozhodnutia exekučného súdu bolo potrebné na preskúmanie formálnej a materiálnej vykonateľnosti navrhovateľom predloženého exekučného titulu. Vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobkyňa iniciuje pred okresným súdom, je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013).

Súdna prax sa ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012 - Nemožno spochybníť, že okresný súd v danej veci nerozhodol v lehote ustanovenej Exekučným poriadkom, tak ako na to poukazuje sťažovateľka. Okresný súd však nebol touto lehotou viazaný.

Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ označuje iba od 01. 06. 2011, napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. z dôvodu, že vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d/ sa podľa dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Exekučný poriadok ustanovuje v § 44 ods. 2 procesnú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach vyslovil názor, že táto lehota neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že uvedené platilo aj pred 01. 06. 2010 [(do účinnosti zákona č. 144/2010 Z. z., ktorým sa menil Exekučný poriadok) napr. II. ÚS 245/2013-17, II. ÚS 112/2013-17].

Rozhodnutie, ktorým sa zamietla žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím nezákonným, pretože v danom prípade nebola žiadnym príslušným orgánom konštatovaná nezákonnosť takého rozhodnutia.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvého stupňa konštatoval, že pri neexistencii zákonnej lehoty na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia bola dĺžka sporného exekučného konania primeraná vzhľadom na priebežné úkony exekučného súdu, ktoré boli vykonávané, tak že nemožno konštatovať, že exekučné konanie bolo zaťažené zbytočnými prietahmi na strane súdu a z konania exekučného súdu tak žalobkyňa žiadna škoda a ani nemajetková ujma nevznikli.

Na základe vyššie uvedeného záveru potom znalecký posudok predložený žalobkyňou je pre rozhodnutie súdu irelevantný, ako dôkaz bezcenný, nakoľko nie je potrebné zaoberať sa výškou nároku, ak nie je preukázaný jeho základ.

Pokiaľ ide o žiadosť žalobkyne o prerušenie konania podanú elektronicky bez zaručeného elektronického podpisu a bez jej doplnenia v písomnej forme, o tejto súd nerozhodoval poukazujúc na argumentáciu NS SR vo veci sp. zn. 1 Nc/33/2012.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa ustanovenia § 142 ods.1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešná žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov konania a úspešnej žalovanej žiadne trovy konania zo spisu nevyplývajú, preto jej ich náhradu súd nepriznal.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa, ktorá poukázala na to, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednosti právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z., pretože svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd nevysvetlil názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarcu vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Európsky súd pre ľudské práva opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej agendy a podobne. Nemožno pochopiť, ako môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Žalobkyňa predložila ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave. Týmto posudkom je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobkyňu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jej majetku. Súd však nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Z posudku jednoznačne vyplýva, ktoré konkrétne náklady boli žalobkyňou vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Pokiaľ žalobkyňa predložila znalecký posudok až po roku a pol od podania žaloby na súde, je potrebné dať do pozornosti samotný znalecký posudok, z ktorého vyplýva, že žalobkyňa zadala vypracovanie tohto posudku ešte 01.03.2013, pričom vypracovanie znaleckého posudku je dôkladné a zložité a to s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, a preto jeho vypracovanie trvalo viac ako rok. Ide o objektívnu skutočnosť, ktorú žalobkyňa nemohla ovplyvniť. Ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobkyne na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobkyne na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavný súd Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Na základe uvedeného žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 10 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len O.s.p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a uznesenie,

ako aj konanie, ktoré im predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 O.s.p. s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku zverejnil na úradnej tabuli súdu dňa 02.12.2015 a zistil, že odvolania žalobcu nie sú dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvého stupňa nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom (§ 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci).

Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní (§ 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z.).

Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde (§ 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (§ 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z.).

Súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku).

Odvolací súd predovšetkým zdôrazňuje, že súd prvého stupňa pri aplikácii právnych predpisov a argumentácii vo svojom odôvodnení rozhodnutia nevychádzal „inšpirujúc sa“ z ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ako to paušálne tvrdí žalobca vo svojom odvolaní. Argumentácia súdu prvého stupňa je založená na zistených okolnostiach, tak ako to bolo citované vyššie z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa.

V každom prípade je však možné konštatovať, že nevyplýva zo spisu, že v predmetnej exekučnej veci došlo k sťažnostiam na prietahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý by prietahy v konaní konštatoval.

Je pravdou, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje lehotu 15 dní na písomné poverenie exekútora na vykonanie exekúcie.

Ustálená súdna prax však umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí, je

oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom na takéto zamietnutie žiadosti hoci len aj v časti o udelenie poverenia nie je v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota.

Súd prvého stupňa v súvislosti s rozhodcovským rozsudkom, ktorý bol v predmetnej exekučnej veci exekučným titulom správne konštatoval, že Exekučný poriadok rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/ označuje iba od 01. 06. 2011, napriek tomu je potrebné rozhodcovský rozsudok za exekučný titul považovať podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z.

Správne tiež súd prvého stupňa konštatoval, že 15-dňová lehota na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí v prípade negatívneho rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a že uvedené platilo aj pred 01. 06. 2010, t. j. do účinnosti zákona č. 144/2010 Z. z., ktorým sa menil Exekučný poriadok.

Záver súdu prvého stupňa, že nemal preukázaný nesprávny úradný postup, je správny. Odvolací súd len dodáva, že ak nebol preukázaný takýto predpoklad na priznanie škody, nemohla byť žalobkyni priznaná škoda ani majetková ujma. Jej námietky uvedené v odvolaní, týkajúce sa možného zabezpečenia znaleckého posudku sú právne irelevantné, pokiaľ takýto dôkaz nepredložila v konaní a ak neboli splnené zákonné predpoklady na priznanie súdom uplatnených nárokov.

Žalobkyňa nepreukázala žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorej tvrdila v žalobe. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobkyňa ničím nepodložila a nepreukázala, a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože žalobkyňa tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Zároveň žalobkyňa nepreukázala ani príčinnú súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetnej exekučnej veci (ktorý v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prietahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Pokiaľ ide o znalecký posudok, na ktorý žalobkyňa v odvolaní poukázala, odvolací súd konštatuje správny záver prvostupňového súdu, že znalecký posudok predložený žalobkyňou je pre rozhodnutie súdu irelevantný a ako dôkaz bezcenný, nakoľko nie je potrebné zaoberať sa výškou nároku, ak nie je preukázaný jeho základ.

Pokiaľ ide o návrh žalobkyne na prerušenie konania, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa v tom zmysle, že aj keď žalobkyňa takýto návrh podala, podanie bolo urobené neovereným elektronickým podpisom a nebolo doplnené tak, ako to konštatoval súd prvého stupňa. Preto naň správne ani neprihliadal.

Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadnu takú relevantnú okolnosť, ktorá by bola spôsobilá privodiť zrušenie napadnutého rozsudku.

Preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa ustanovenia § 219 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správny potvrdil.

Uznesením č. k. 9C/303/2014 zo dňa 23.04.2015 uložil súd prvého stupňa žalobkyni, aby v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia zaplatila súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur podľa položky č. 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov s poučením, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať. Zároveň odvolateľa poučil o možných spôsoboch zaplataenia poplatku.

Proti uzneseniu v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, ktorý poukázal na to, že podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonných úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci, alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Táto okolnosť vyplýva aj z dôvodovej správy k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení

a dopĺňa zákon . 145/1995 Z. z., v ramci ktorej novely bola vykonan aj predmetn novela Zakona o sudnych poplatkoch. Okolnosť, že sa spolatnj žaloby, vyplýva aj z odôvodnenia pozmeňujúceho a doplnjceho návrhu poslancov Národnej rady Slovenskej republiky. Žalobca v predmetnej veci podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, pricom sud nie je oprávnený svojvoľne rozarovat okruh úkonom podliehajúcich sudnemu poplatku. Tto okolnosť vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho sudu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 39/2007 z 29.03.2007, ktorého vyplýva, že za sudne konania, ktore nie su uvedene v prílohe zakona . 71/1992 Zb. (Sadzobník sudnych poplatkov), sa sudne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatkov povinnosť nevzniká a analogick urcenie výšky sudneho poplatku neprichádza do úvahy. V prílohe zakona . 71/1992 Zb. (Sadzobník sudnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanoven poplatkov povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu sudu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávným úradným postupom. alobcov bola teda v rozpore so zakonom . 71/1992 Zb. o sudnych poplatkoch uloen povinnosť v prípade, kde ju nemal. Použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia sudneho poplatku vzhľadom na lanok 59 ods. 2 stavy Slovenskej republiky vyluen, pretože podľa tohto stavnho článku, dane a poplatky možno ukladať zakonom alebo na základe zakona. Ak je účastníkovi konania v rozpore so zakonom . 71/1992 Zb. ukladan poplatkov povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na sudnu ochranu zaruen v článku 46 ods. 1 stavy Slovenskej republiky a v nadväznosti na lanok 12 ods. 1, lanok 13 ods. 1 písm. a/ stavy Slovenskej republiky, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zakonom alebo na základe zakona. Taktiež treba konštatovať, že podľa  18ca Zakona o sudnych poplatkoch, z úkonov navrhnutých alebo za konanie zaat do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. V danom prípade bola žaloba žalobcom podan pred 01.10.2012, teda konanie začalo pred účinnosťou zakona . 286/2012, ktorým sa menil a doplnal zákon . 145/1995 Z. z. Na základe toho navrhol, aby odvolací sud uznesenie zrušil.

Vo vzťahu k tomuto uzneseniu odvolací sud konštatuje:

Poplatkov povinnosť vzniká podanm návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ ( 5 ods. 1, písm. a) zakona . 71/1992 Zb. o sudnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov).

Pri výklade predmetného zakonnho ustanovenia je potrebn vychádzať z celého kontextu poplatkového zakona s poukazom na znenie  1 a  5 citovaného právneho predpisu.

Podľa položky 7a Sadzobníka sudnych poplatkov účinného od 01.10.2012, zo žaloby za náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávným úradným postupom sa platí sudny poplatok vo výške 20,- eur.

Ak sa platí od 01.10.2012 sudny poplatok zo žaloby za náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávným úradným postupom, ktor je v zákone explicitne uveden, platí sa aj poplatok za odvolanie voči rozsudku, ktorým bola žaloba v tomto type konania zamietnut. Odvolacie konanie je totiž samostatným konaním, začatím podanm odvolania, nie podanm žaloby.

V danom prípade však išlo o sudny poplatok za podan odvolanie po 01.10.2012, pricom sud prvého stupna správne vyrubil sudny poplatok za odvolanie vo výške 20 eur.

Preto odvolací sud postupom vyplývajúcim z ustanovenia č 219 ods. 1 O.s.p. uznesenie prvostupnho sudu ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodnut, a to v sulade s ust.  224 ods. 1 O. s. p. za použitia ust.  142 ods. 1 O. s. p. a č 151 ods. 1 O. s. p. Aj keď v odvolacom konani bola spen alovan, tto však nepodala návrh na náhradu trov odvolacieho konania. Nespen alobkyna takto návrh tiež nepodala, ale ani vzhľadom na výsledok odvolacieho konania by jej náhrada trov konania nemohla byť priznan. Preto odvolací sud o trovách odvolacieho konania nerozhodoval, nakoľko nebol podan zo strany žiadneho účastníka konania návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania. Keďže ide o nvrhov konanie, sud bez takéhoto návrhu o trovách odvolacieho konania sm nemohol rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.